

17. nedelja med letom

Pirniče, 30. julij 2017

»Za kaj molimo?«

Ste se že kdaj zalotili, dragi bratje in sestre, da ste molili za kakšno neumnost? Spominjam se, kako sem kot otrok pred nastopi naših smučarjev na svetovnem prvenstvu molil, da bi bili pri svojem spustu po belih strminah čimbolj uspešni. In potem sem nekoč pomislil, da podobno kot jaz za Slovence, lahko za svoje smučarje molijo tudi Avstrijci, pa Švicarji in Francozi. Po tej logiki bi potem morali zmagovati le največji narodi, ali vsaj najpobožnejši. Pa temu še zdaleč ni bilo tako. In končno: mar ni v življenju cel kup pomembnejših stvari, za katere bi bilo potrebno moliti? Tu in tam mi kdo od otrok zaupa, da moli samo takrat, ko ve da bo v šoli vprašan, pa se ni nič učil. Kot da je Bog tisti, ki podpira našo lenobo. Spet drugi moli, da bi naslednji dan deževalo in ne bo treba pomagati staršem pri pospravljanju okrog hiše... In, da ne bo pomote: to se ne dogaja samo otrokom. Povsem lahko si predstavljam tatu, ki je pred vsakim vlomom v hišo molil, da se stanovalci med njegovim podvigom ne bi prebudili... In tu so potem še tisti, ki iz tedna v teden molijo, da bi bile na lotu izžrebane prave številke. Ali, da jih policaj ne bi ustavil, ko bodo pijani sedli za volan. Občutek imam, da bi se še in še nasmejali, če bi vedeli, za kaj vse ljudje prosijo Boga.

V prvem berilu smo danes srečali izraelskega kralja Salomona, ki je tudi nekaj prosil. A, morda celo v nasprotju od tega, kar bi pričakovali od razvajenega kraljevega sina, ta ni prosil za dolgo življenje, bogastvo ali smrt njegovih sovražnikov, pač pa za modrost, da bo znal pravilno vladati ljudstvu, ki mu je zaupano. In Bogu je - tako pravi Sveto pismo - bila Salomonova prošnja všeč, in jo je izpolnil. Salomonova modrost je postala tako rekoč pregovorna.

Iz tega, bratje in sestre, se naučimo, da ni vseeno, kaj prosimo Boga; kaj si želimo. Naše molitve namreč govorijo o naših vrednotah. Prosimo pač za tisto, kar se nam zdi v danem trenutku najpomembnejše. Če pa je to, kar se nam zdi najpomembnejše, zares dobro in prav, je povsem drugo vprašanje. Povsem lahko se zgodi, da nam stvari, za katere prosimo Boga, prej škodujejo kot koristijo. In obratno: stvari, za katere smo prosili, da se ne bi zgodile, nam lahko po določenem času prinesejo celo koristi. Koliko že se to sliši nenavadno, je lahko celo bolezen dobra, da ne rečem ozdravljujoča. Tu in tam se zgodi, da človek šele v bolezni spozna, kaj je v življenju zares pomembno in si na podlagi tega spoznanja zastavi nove cilje in začrta novo, pravilnejšo pot.

Vse to, bratje in sestre, nam govori, da naj molitev ne bo usmerjena v doseganje zgolj zunanjih, plitvih ciljev; usmerjena mora biti v rast naše notranje kvalitete. Ali, kot nam danes govori zgled kralja Salomona: ne iščimo in ne želimo si zgolj tega, kar prinaša našo osebno korist

(bogastvo, moč, prevlado nad drugimi) temveč predvsem to, kar nas dela modrejše, kar nas usposablja, da razumemo svet in dogodke v njem in se zato znamo pravilno odločati. In prav to, dragi bratje in sestre, je največji zaklad, ki si ga kaže želeči. Tako lep in tako dragocen, da je vredno zanj prodati vse drugo premoženje in se okleniti zgolj tega, kot nam kaže današnji evangelij. Modrost, dragi bratje in sestre, je daleč najdragocenejši zaklad, ki si ga more človek pridobiti. In blagor njim, ki jim to uspe. Amen.